

иждятъ и унищожатъ неприятеля, а тѣ, Румжнитѣ, ще дойдатъ на Дунава и приятелски ще глѣдятъ на това; а пъкъ когато разбиятъ бунтовниците и тѣ се обърватъ въ бѣгство, тогава Румжнитѣ се общаватъ да изловятъ, единъ-по-единъ всичкитѣ бѣглеци и да ги издаватъ въ великата рѣка, за доказателство на това какъ княза — господаръ уважава Парижскій трактатъ и какъ Румжнскій народъ поддържа свойтъ господаръ при всѣка опасностъ, която заплашва властта на султана или вѣрата на Исляма. Добриятъ Румжнски народъ и неговиятъ господаръ сж вѣрни вассали. готови да се хвърлятъ въ огъня и противъ мечъ, както въ сръднитѣ вѣкове. Тѣ пращатъ въ Стамбулъ подаръци слѣдъ подаръци и испроваждатъ тамъ драголюбни болѣри и модни болѣрки, а Високата Порта и всичкитѣ турски сановници имъ вѣрватъ, ославятъ се на тѣхъ като на сами себе си, защото за тѣхъ се застъпватъ Ерменцитѣ и Гърцитѣ. Посланицитѣ и драгоманиѣ тоже ги поддържатъ: трѣбва да се вѣрва на Румжнитѣ, а не на кучетата Славяни. Славянитѣ само своята кръвъ и свойтъ животъ могатъ да дадатъ на господарството и на султана, потомецъ на Нѣманичитѣ по женско колѣно, въ жилитѣ на когото тече славянска кръвъ; и служатъ тѣ на конѣ, съ оружие въ ржцѣтѣ, подъ турско знаме, въ казашкиятъ строй, шакаръ тѣхъ и да ги отблъскватъ и презиратъ, защото това е желателно на Гърцитѣ и Ерменцитѣ. защото австрийскійтъ посланикъ ги нарича *исетата Славяни*. Отъ тѣгота и печаль тѣзи псета побѣсниели и полѣтели на погибель. Нѣма да бжде отъ това никому никаква полза, мигаръ само на дявола или на Нѣмеца.

Момцитѣ, вѣйводитѣ и съ тѣхъ дѣвойката Мария излѣзоха на брѣга, цѣлунаха българската земя и ѝ се поклониха. Попа прочете по български молитвата, и тѣ се помолиха. Станаха и захванаха да се броятъ много ли сж; излѣзоха толкова малко, щото и тѣ се засрамирах. Не би стигнали за сюзенъ на бейтъ, владѣтельтъ на ближнийтъ чифликъ; съ такава шепя людие не би излѣзалъ бейтъ на ловъ, даже за зайци. Такова изоставяние